

HARTAY CSABA

## A nap portréja

Kazalba dobálva könnyű árnyéktörek.  
Ez maradt utána. Látásból behunyt szem.  
Pedig ő felvitte arany hazugságait. Felmutatta.  
És úgy tört tükröket hegyi utak kanyarjaiban,

Hogy se csörömpölés, se felesleges villanás.  
Mindig tudta, mennyi az, ami még nem bűn.  
Tovább élnek ők. Soros távozói egy évszaknak.  
Miért is akarunk összegyűrt fotókat kisimítani.

Beköltözni egy magaslati magányba.  
Erkélyen kapaszkodva kiáltani. Nem ér le.  
Miért is akarunk levelet küldeni a múltnak.  
Hőcsere volt. Leakasztották a nap portréját.

## Egy betörés leleplezése

Éjjel, a mozgásérzékelő lámpa felvillan.  
Betört a kertbe néhány lengő faág és a nyugágy.  
Milyen dermesztők ebben a fényben.  
Mozdulatlanul állok az ablaknál. De senki.  
Biztosan elbújtak. Többen is lehetnek.  
Aztán megint katt a lámpa. Pár másodpercig  
nyugágy, lombok, szomszéd házfal.

Az éjszaka leleplezett szobrai ők.  
Nappal jámbor jószágok, napfényt legelnek.  
Éjjel pedig lebuknak. Támadnának, ha hagynám.  
De szemmel tartom őket az ablak mögül.  
Megint. Esküszöm, a nyugágy közelebb jött.

Talán az ébrenléti eltolódás miatt,  
de a házfalak satuja szűkíti az udvart.  
Kültéri mozgások nehezítik az elalvást.

Betörők lehetnek. Megnyugszom, mégsem azok.  
Valami megint bevilágít. Felülök.  
Meg kellett volna innom két pohár bort.  
Már aludnék. Tíz perce szuszogsz mellettem.  
Kimegyek, csak megnézem, mi van ott.  
Idegen macska rohan át a kerten.  
Biztos a betörő zavarta meg.

## Egy lépcsőház melankóliája

Légy koppan zöld üvegen.  
Szintre ért eljövétel.  
Eltompult zaj. Valaki köhög.  
Névtelenül csukja az ajtót.

A névtáblák hunyt szemek, zárt szájak.  
Nincs arca egyetlen emeletnek sem.  
A tegnap éji lámpafényt árnyék felejtí.  
Kong a korlát. Rezeg a senkilét.

Nincs egyforma kulcscsomó.  
Nincs egyforma különbség.  
Az emeletek süllyedni,  
A zárok nyílni akarnak.

Az érkezés távozásért mozdul.  
A lépcsőfok visszanyeli hangütését.  
A lépcsőház közongora.  
Roppan, koppan, kong az átjárás.

## Magánidő

Igenis járnak a háza körül éjjel. Bezörgetnek az ablakán.  
Van egy alternatív valósága, amely ugyanúgy forog, mint a miénk.  
Szereplői vannak. Rég meghalt rokonok, rég átfírt törvények.  
Megszüntetett rendeletek. Ott, körülötte más a rend.

Járnak az ablaka alatt. Sípot fúj a szomszéd kisfiú.  
Aki valójában már negyvenhez közelít. De megmaradt tízévesnek.  
Miért hisszük azt, hogy az általunk ismert bútorok a valódiak.  
Létezik másféle kényelem is. Igenis bekopognak idegenek.

Hívják. Telefonon is. Mire bement a kétségbeesett hallót.  
Már leteszik. Ekkor surrannak be a kertbe. Mert világít.  
Azért jönnek. És Gabi, a szomszéd negyvenéves kisfiú füttyül.  
Az ő konnektorából tölti a rádióját. Ez egy régi rádió lesz.

Harangoznak benne. Tata ott kanalazza a levest a nyári teraszon.  
Táskájában hangyás fruttik. És egy üveg rossz bor.  
Ahogy Gabi nem lehet lassan negyven, ő sem lehet nyolcvanhét.  
Létezik tehát egy megtapadt kor magánideje üvegfalán.

## Mélyül

Ahogy a kutyák ugatnak.  
Míntha páragömb lenne a táj.  
Nekiverődnek távoli hangok a buroknak.  
Minden szólamnak, évszaknak, hullásnak határa.

És nem kell bekapcsolni. Vonul. Alábukik.  
Képzeld magadnak saját elszíneződést.  
Odalent halak riadnak elvétett szívütemedre.  
Avar takarja a csendet.

Vonat távoli higanyszavai.  
A folyó holt. Iszapjában ólom.  
Mélyül körül az éj. Ülepszik.  
Ahogy a kutyák ugatnak.

## Szárazföldi vitorlák

Kiteregettél az udvarra.  
Az ingeim szélmozgatva lélegeznek.  
Csupa illatos vászontüdő a kert.  
A nadrágjaim lógatják üres lábaikat.  
Ilyen a maradás díszlete.  
Száradás. Egy újabb történés segítség nélkül.  
Mert vannak folyamatok nélkülünk is.  
A ruháink levette is személyiségek.  
Szembesülök alaktalansággal.  
Hogy a nyelv is csak köpeny.  
A kimondott szó a szél tápláléka.  
Tátott szám kiszárad.  
És a vásznak, ezek a szárazföldi vitorlák,  
palástolnák motorikus mozdulataim,  
de minden alól kibújok, mindent levetkezek.  
Éjjel még meglesem a szervezkedő ruháimat,  
ahogy csatlakozva a sötétség mozgalmához,  
lelassul majd a száradás, késleltetve múlik a szeánsz.  
Mintha az éj is szövet lenne.  
A hold világító gomblyuk.  
És még mélyebben idegen bolygók szíve lüktet.  
Integetnek feléjük tőlem is, tőlük is távoli ingeim.